

Bělohoubek Jan Mgr.

Od: Bělohoubek Jan Mgr. <belohoubek.jan@muhodonin.cz>
Odesláno: 9. května 2013 15:06
Komu: [REDACTED]
Předmět: poskytnutí informací dle Vaší žádosti ze dne 30.4.2013 č.j. MUHOCJ 42386/2013
Přílohy: Ostatní naklady - mestsky soud o odvolani - 51Co_396_2012_10zzz.pdf

Vážená paní žadatelko,

Vaše žádost popsaná výše byla posouzena ve světle ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a nebylo shledáno žádného důvodu pro omezení práva na poskytnutí informace dle Vaší žádosti.

Vzhledem k tomu, že s poskytnutím informace poskytované v souladu s Vaším požadavkem méně formálním emailovým způsobem nebyla spojena nadměrná administrativní zátěž či rozsáhlé využití kancelářské techniky (informace byly již dříve digitalizovány), není požadována žádná úhrada za poskytnutí žádaných informací.

S pozdravem

MĚSTO HODONÍN
Mgr. Jan Bělohoubek
právník města
Masarykovo nám. 1
69535 Hodonín
Tel. : +420 518 316 239
Fax. : +420 518 353 686
Mobil: +420 606 637 705
belohoubek.jan@muhodonin.cz
www.hodonin.eu

Od: [REDACTED]
Komu: <epodatelna@muhodonin.cz>
Odesláno: 30. dubna 2013 11:31
Předmět: žádost podle zákona č. 106/1999 Sb.

Žádám tímto Město Hodonín o poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a to konkrétně znění rozsudku odvolacího soudu ve věci sporu mezi Městem Hodonínem a společností Freizeit - und Urlaubsanlagen Bohemia spol. s r.o., ve kterém bylo odvolání města potvrzeno. Žádám o zaslání obratem elektronickou formou na mailovou adresu [REDACTED], nepožaduji elektronický podpis.

KANCELÁŘ TAJEMNÍKA MĚSTSKÉHO ÚŘÁDU HODONÍN	
čj: <i>NUM001 42386/2015</i>	Přílohy:
30. 04. 2013	
Došlo:	
Zpracovatel:	Ukládací znak:

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Danuše Červenkové a soudců JUDr. Pavla Horiňáka a JUDr. Ivana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Město Hodonín**, Hodonín, Masarykovo nám. 1, IČ 00284891, zast. Mgr. Janem Krejsou, advokátem, se sídlem Brno, Horní 32, proti žalovanému: **Freizeit - und Urlaubsanlagen Bohemia, spol. s.r.o.**, se sídlem Praha 3, Biskupcova 1867/91, IČ 48591858, zast. JUDr. Klárou Kořínkovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, o **zaplacení částky 455.372,80 Kč s přísl.**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 21. března 2012, č.j. 17 EC 109/2010-194,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **m ě n í** tak, že žaloba **j e** co základu nároku **d ů v o d n á**.
- II. O výši nároku a o nákladech řízení bude rozhodnuto v konečném rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu s návrhem na zaplacení částky 455.372,80 Kč s příslušenstvím a uložil žalobci povinnost zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení 169.596,- Kč.

Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce na žalovaném domáhal zaplacení uvedené částky s tvrzením, že žalovaný byl vlastníkem dvou budov (budovy č.p. 124 na pozemku parc.č. st. 158/1 a rozestavěné budovy bez č.p. na pozemcích parc.č. st. 7518/1, parc. č. st. 7518/2 a parc. č. st. 7518/3), v k.ú. Hodonín, jejichž údržbu žalovaný dlouhodobě zanedbával. Ohledně stavu obou předmětných budov nechal žalobce v lednu 2008 vypracovat posudky, z nichž vyplynulo, že obě předmětné budovy akutně ohrožují zdraví a život osob, přičemž

s ohledem na neefektivnost dosavadního postupu žalovaného jako jejich vlastníka zajistil jejich demolicí. Po žalovaném požaduje úhradu nákladů s tím spojených, konkrétně částku 82.300,40 Kč za digitalizaci, částku 82.300,40 Kč za přípravu a realizaci výběrového řízení, částku 150.000,- Kč za výkon technického dozoru při demolicí a částku 140.772,- Kč za zpevnění komunikace nezbytné pro odvoz materiálu.

Žalovaný učinil nesporným, že je vlastníkem obou předmětných budov, jejich stav však neohrožoval bezprostředně život osob ani nehrozilo jejich zřícení a nebyl tudíž důvod pro jejich demolicí. Žalobou uplatněný nárok proto není opodstatněný.

Soud I. stupně ve věci rozhodoval rozsudkem ze dne 1.12.2010, č.j. 17 EC 109/2010-141, kterým žalobu v plném rozsahu zamítl a žalobci uložil zaplatit žalovanému náklady řízení. Uvedený rozsudek byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25.7.2011, č.j. 51 Co 179/2011-163, zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že předmětné budovy jsou ve vlastnictví žalovaného. Znalec (k žádosti žalobce) vyhodnotil objekty jako akutně ohrožující zdraví a život všech osob, které se pohybují v blízkosti několika metrů od obvodových stěn objektu v uliční i dvorní části, a navrhl objekty co nejdříve odstranit od úrovně stropu suterénu až po střechu, co se týče budovy rozestavěného hotelu (budova bez č.p.), sanace by byla neekonomická, lepší by bylo objekt zbourat než opravit, hrozilo bezprostřední riziko zřícení hotelu, u budovy č.p. 124 (bývalá lidová škola umění) se riziko týkalo zhruba 1/3 stropní stny, byl zjištěn rozjetý krov, který by v případě zřícení zdemoloval i kus atikového zdiva. Žalobce poté rozhodl o výběru nejuvhodnější nabídky na demolicí obou budov. Rozhodnutí č.j. SU/873/2008-5.Lex.ZABE a č.j. SU/874/2008-5.Lex.ZABE ze dne 9.4.2008 stavební úřad Městského úřadu v Hodoníně nařídil společnosti Silnice Čáslav – holding, a. s. demolicí obou objektů. Žalobce dne 14.4.2008 (resp. 13.3.2008) uzavřel se společností Silnice Čáslav - holding, a.s., smlouvy o dílo, jejichž předmětem byla demolice obou předmětných objektů. Cena za demolicí byla zaplacená. Krajský úřad Jihomoravského kraje rozhodnutí vydaná Městským úřadem Města Hodonín č.j. SU/873/2008-5.Lex.ZABE a č.j. SU/874/2008-5.Lex.ZABE ze dne 9.4.2008 zrušil a řízení zastavil z důvodu, že s vlastníkem staveb nebylo jednáno. Dále soud I. stupně zjistil, že žalobci byla vyúčtována částka 82.300,40 Kč za digitalizaci stávajícího stavu a rozpočty na demolicí obou budov, částka 82.300,40 Kč za práce na veřejné zakázce podle nabídky ze dne 11.2.2008, částka 150.000,- Kč za technický dozor a částka 140.772,- Kč za stavební práce za měsíc duben (citované faktury), tyto částky byly žalobcem uhrazeny.

Z takto uvedených zjištění má soud I. stupně za prokázáno, že zřícení části budovy bývalé lidové školy umění hrozilo za určitých meteorologických podmínek, přičemž v dubnu 2008 se podle tyto nedaly očekávat, tudíž bezprostřední riziko zřícení budovy bývalé lidové školy umění nehrozilo, stejně jako v případě rozestavěné budovy hotelu. Soud I. stupně má za prokázáno, že v měsících březnu a dubnu 2008 nehrozilo bezprostřední riziko, že se obě budovy zřítí. Šlo se o chátrající budovy, jejich vlastníci se o ně řádně nestarali, v případě budovy bývalé lidové školy umění by k zřícení mohlo dojít v měsících listopad 2008 až únor 2009, a to v případě mrazů, které se v létě v jihomoravské oblasti očekávat nedají. Co se týče predikce zřícení budovy rozestavěného hotelu, pak podle soudu I. stupně tato byla nejistá, nicméně objekt sanovatelný (opravitelný) byl. K vyhlášení veřejné zakázky na demolicí obou budov došlo dříve, než byl znám výsledek správního řízení stavebního úřadu, k demolicí obou objektů došlo v době, kdy rozhodnutí stavebního úřadu nebylo pravomocné.

Soud I. stupně tak na základě uvedených zjištění dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Po právní stránce vycházel z úpravy zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, z úpravy

občanského zákoníku a ze stavebního zákona. S odkazem na § 129 odst. 1 stavebního zákona dovodil, že odstranění stavby (tj. demolicí) může nařídit pouze stavební úřad, a to takové stavby, která svým závadným stavem ohrožuje život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob a její vlastník přes rozhodnutí stavebního úřadu ve stanovené lhůtě neodstraní závadný stav stavby. V projednávané věci podle soudu I. stupně bylo prokázáno, že se stavební úřad města Hodonín kautelami ústavního práva a ust. § 129 odst. 1 stavebního zákona neřídil, když rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění závadného stavu stavby vydáno nebylo a díkce ust. § 129 odst. 1 stavebního zákona dodržena nebyla. Jedná se tudíž o nezákonné rozhodnutí, které bylo v rámci odvolání zrušeno, v mezidobí však již došlo k demolicí obou objektů. Z uvedeného má soud I. stupně za prokázáno, že žalobce nemohl jednat v přenesené působnosti a nemohl postupovat podle rozhodnutí vydaného v rámci přenesené působnosti, když vydané rozhodnutí bylo nepravomocné a prostředkem jeho výkonu je správní exekuce.

Co se týče tzv. samostatné působnosti žalobce, pak by podle soudu I. stupně v úvahu přicházely instituty upravené obecným právním předpisem občanského práva, tedy občanským zákoníkem, a to režim tzv. krajní nouze a jednání bez příkazu (§ 419 a § 742 občanského zákoníku). Otázku, zda obec může jednat podle ust. § 417 a 419 občanského zákoníku již řešil Nejvyšší soud ČR ve věci sp. zn. 25 Cdo 4920/2008, podle jehož závěrů zůstane-li kompetentní orgán veřejné moci (příslušný stavební úřad) nečinný a nepřijme včas opatření odvracející ohrožení života, zdraví a majetku, je ten, komu škoda hrozí, přímo povinen k jejímu odvrácení zakročit; jestliže tedy stavební úřad sice měl a mohl postupy předvídanými stavebním zákonem účinně zakročit, avšak neučinil tak, byla obec povinna i oprávněna zasáhnout, a nelze jí odpírat právo na náhradu účelně vynaložených nákladů; vlastník nemovitosti, ač byl na stav své nemovitosti upozorněn, žádná opatření k nápravě neprovedl, a to ani po částečném zhroucení stavby. Soud I. stupně z uvedených závěrů vycházel, přičemž v projednávané věci uzavřel, že taková situace v souzené věci nebyla prokázána. Odkázal na zadané znalecké posudky z prosince 2007, na to, že dne 9.4.2008 vydal stavební úřad rozhodnutí o demolicí objektů, kterou nařídil jiné osobě než vlastníkoví dotyčných nemovitostí, přičemž vlastník nebyl stavebním úřadem vyzván k provedení opatření k zamezení nápravy ani k odstranění stavby (na své náklady). Rovněž poukázal na to, že demoliční společnost byla vybrána na základě veřejné nabídky třetího subjektu (žalobce) dříve, než bylo známo rozhodnutí stavebního úřadu, zda objekty skutečně hrozí zřícením, demolice začala dne 21.4.2008, přičemž soud I. stupně vyslovil pochybnosti ohledně řádného doručování rozhodnutí stavebního úřadu žalovanému. Slyšený svědek - autor posudku uvedl, že budovy bezprostředně ohrožovaly dlouhodobě zdraví a životy, ale výslovně uvedl, že ke zřícení budovy bývalé lidové školy umění by došlo např. po extrémních srážkách a mrazech, přičemž v dubnu 2008 se na jihu Moravy nedaly mrazy očekávat, tudíž dle soudu I. stupně zde byl časový prostor, aby věc byla řešena prostřednictvím institutů stavebního práva.

Dále s odkazem na § 742 občanského zákoníku dovodil, že nebylo prokázáno, že by žalobce jednal ve věci žalovaného, aby odvrátil hrozící škodu. Co se týče hrozící škody, v případě budovy bývalé lidové školy umění by přicházelo v úvahu pouze odstranění sutě v budově (shazování kamínků na ulici) a zpevnění nebo zbourání dvorní zdi (zhrážila zřícením), v případě budovy rozestavěného hotelu v tom, že by byl objekt znepřístupněn, aby se v něm nemohly zranit nepovolané osoby (pád propadnutím podlahou). Demolice obou objektů je výrazným excesem z meritu tohoto ustanovení, proto soud I. stupně uzavřel, že žalobce nejednal podle ust. § 417 či § 419 občanského zákoníku, ani podle § 742 občanského zákoníku, jeho jednání nemá oporu v právu, a proto žalobu zamítl. O nákladech řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., když ve sporu úspěšnému žalovanému přiznal jejich náhradu.

Proti rozsudku podal odvolání žalobce. Namítal, že soud I. stupně z provedených důkazů učinil nesprávná skutková zjištění, zejména, že zřícení u obou budov bezprostředně nehrozilo. Za nesprávný považuje rovněž závěr, že zřícení budov hrozilo pouze za určitých meteorologických podmínek, jak dovodil soud I. stupně, když z provedených důkazů naopak vyplývá, že zřícení obou budov hrozilo bezprostředně, v důsledku čehož byl žalobce oprávněn zasáhnout. Nesprávná jsou zjištění a závěry soudu I. stupně ohledně posloupnosti událostí týkajících se zadávání a realizace veřejné zakázky na odstranění dotyčných staveb. Žalobce dále napadenému rozhodnutí vytýká absenci právního hodnocení. Neztotožňuje se s posouzením věci i s aplikací judikatury Nejvyššího soudu soudem I. stupně na projednávanou věc. Navrhoval, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě vyhověl.

Žalovaný ve vyjádření k odvolání ve vztahu k uplatněným námitkám uvedl, že jde o subjektivní pohled žalobce na danou věc, soud I. stupně provedl dostatečné dokazování, učinil správná skutková zjištění a tomu odpovídající skutkové závěry, přičemž věc posoudil správně i po stránce právní. Navrhl proto potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného.

Odvolací soud přezkoumal podle ustanovení § 212 a § 212a o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

Podle § 417 odst. 1 občanského zákoníku komu hrozí škoda, je povinen k jejímu odvrácení zakročit způsobem přiměřeným okolnostem ohrožení.

Podle § 419 občanského zákoníku kdo odvracel hrozící škodu, má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů a na náhradu škody, kterou přitom utrpěl, i proti tomu, v jehož zájmu jednal, a to nejvýše v rozsahu odpovídajícím škodě, která byla odvrácena.

Uvedená úprava předcházení hrozícím škodám zakládá osobě, jíž hrozí vznik škody, právo zakročit takovým způsobem, aby hrozba byla odvrácena. Nejde přitom o oprávnění absolutní, neboť zákon ohrožené osobě dovoluje jednat pouze takovým způsobem, který je přiměřený okolnostem ohrožení, tj. tak, aby jí zvolené opatření odpovídalo zejména druhu a intenzitě ohrožení, situaci, která byla ohrožením vyvolána, případně k možnostem a schopnostem ohroženého. Kriteriem přiměřenosti se pak posuzuje účelnost nákladů vynaložených na odstranění hrozby, na jejichž náhradu má ohrožený právo podle ustanovení § 419 občanského zákoníku (takové náhrady se také žalobce v souvislosti s provedením stavebních prací, jimiž se snažil zamezit vzniku škody na svém pozemku, domáhá), to však pouze do výše odpovídající výši škody, která byla přijetím přiměřeného opatření odvrácena.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku (viz jeho odstavce 9 až 11), soud I. stupně zjistil, že stav obou objektů je podstatně horší než v roce 1999, účinkem se minula stížnost občanů z roku 2006, znalec ohodnotil objekty jako akutně ohrožující zdraví a život všech osob, které se pohybují v blízkosti několika metrů od obvodových stěn objektu, v uliční i dvorní části. Jako návrh znalec uvedl objekty co nejdříve odstranit, a to od úrovně stropu suterénu po střechu objektu.

Soud I. stupně neshledal žalobu důvodnou, neboť sice učinil zjištění, že hrozilo bezprostřední zřícení obou objektů (viz výše), avšak dovodil, že bezprostřední riziko zřícení obou budov hrozilo za určitých meteorologických podmínek, které se v dubnu 2008 nedaly očekávat (viz bod 17 odůvodnění napadeného rozsudku). Za tohoto stavu nenastala situace, kdy by žalobce v rámci jeho samostatné působnosti byl oprávněn zakročit. Vycházel přitom z toho, že sice podle znalce budo vy bezprostředně ohrožovaly dlouhodobě zdraví a životy, ale

ke zřícení budovy by došlo například po extrémních srážkách a mrazech, přičemž v dubnu 2008 se na jihu Moravy nedaly mrazy očekávat, tedy podle soudu I. stupně zde byl časový prostor pro to, aby věc byla řešena prostřednictvím institutů stavebního práva. Navíc soud I. stupně nemá za prokázáno, že by žalobce svým jednáním odvrátil hrozící škodu, neboť v případě budovy bývalé lidové školy umění by přicházelo do úvahy pouze odstranění sutě v budově (shazování kamínků na ulici) a zpevnění nebo zbourání dvorní zdi (zbourání zřícením), v případě budovy rozestavěného hotelu v tom, že by byl objekt znepřístupněn, aby se v něm nemohly zranit nepovolané osoby (pád propadnutím podlahou). Demolici obou objektů shledal výrazným a neopodstatněným zásahem.

Uvedené závěry nejsou správné. Odvolací soud vyšel z důkazů a zjištění provedených soudem I. stupně (zejména z posudku a vyjádření Ing. Šmikmátora), z nichž zcela jednoznačně vyplývá, že v důsledku stavu obou budov ve vlastnictví žalovaného (oproti stavu v roce 1999) způsobených jejich dlouhodobým neudržováním hrozilo bezprostřední nebezpečí ohrožení zdraví či života osob nebo poškození majetku, a to v důsledku možného zřícení budov nebo jejich částí. Znalec (v řízení před soudem I. stupně v postavení svědka) ohodnotil objekty jako akutně ohrožující zdraví a život všech osob, které se pohybují v blízkosti několika metrů od obvodových stěn objektu, v uliční i dvorní části. Při tomto závěru je třeba vzít v úvahu, že obě budovy stály v místě, v jehož bezprostředním okolí se nacházely další obytné domy, veřejná prostranství a komunikace (chodníky, silnice), tedy na frekventovaném místě, tudíž nelze přisvědčit soudu I. stupně v tom, že žalobce nebyl oprávněn přistoupit k demolici a že přiměřeným opatřením bylo pouhé znepřístupnění budov. Nesprávné jsou rovněž vedlejší úvahy soudu I. stupně o tom, zda a za jakých okolností hrozilo samotné zřícení budov, neboť je třeba vycházet z výše citovaných ustanovení § 417 a § 419 občanského zákoníku, podle nichž je k odvrácení hrozící škody oprávněn ten, komu škoda hrozí. Je proto třeba vycházet z toho, že znalec stav obou budov označil jednoznačně za bezprostředně ohrožující zdraví či život osob nebo poškození majetku, tudíž jakékoliv další úvahy soudu I. stupně, zda klimatické podmínky v předmětném období nasvědčovaly samotnému jejich zřícení, jsou neopodstatněné. Za tohoto stavu je zřejmé, že žalobce byl oprávněn zakročit k odvrácení hrozící škody a tudíž má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů a na náhradu škody, kterou při tom utrpěl. Jestliže podle ustanovení § 417 odst. 1 občanského zákoníku je v případě hrozící škody dotčená osoba dokonce povinna zakročit, přičemž nesplnění této povinnosti může vést i ke spoluzařazení (§ 441 občanského zákoníku) případné škody, pokud by právě v důsledku nesplnění zakročovací povinnosti vznikla (§ 420 odst. 1 občanského zákoníku), nelze žalobci vytýkat, že k preventivnímu opatření přistoupil v daném místě sám; z žádného důkazu provedeného soudem I. stupně nevyplývá, že by žalobcem přijaté opatření nebylo nejlepší variantou, naopak Ing. Šmikmátor demolici označil za nejlepší variantu. Uvedený závěr rovněž koresponduje s judikaturou, na níž soud I. stupně ve svém rozhodnutí odkázal. Otázkou výše žalobcem uplatněných nákladů z hlediska jejich účelnosti se však odvolací soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí zabývat nemohl, neboť se touto otázkou nezabýval ani soud I. stupně, nicméně ohledně otázky důvodnosti základu uplatněného nároku dospěl k závěru, že nárok žalobce je zohledněn na výše uvedené závěry co do základu důvodný. Na soudu I. stupně proto bude, aby otázkou výše náhrady účelně vynaložených nákladů dále zabýval.

Odvolací soud proto napadený rozsudek změnil a o základu uplatněného nároku rozhodl mezitímním rozsudkem tak, že tento je důvodný. Ohledně výše nároku bude jednáno a rozhodováno v dalším řízení, které bude pokračovat před soudem I. stupně, přičemž v konečném rozhodnutí soudu I. stupně rozhodne i o nákladech řízení včetně všech řízení předchozích.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I.stupně, jehož přípustnost přezkoumá za podmínek stanovených v § 237 o.s.ř. dovolací soud.

V Praze dne 22. března 2013

Mgr. Danuše Červenková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Dastychová